

Genopstandelse

Mærkelig rytmisk lyd – hvor er jeg mon? Jo, nu er jeg klar over det, det er jo hovslag på asfalt. Kørslen er mærkeligt ufjedret, det rusker og bremser ustandseligt, det er altså mig, hestene kører med. Ejendommeligt, i vores familie bruger vi kun heste ved bryllupper og begravelser. Bryllup, det er flere årtier siden, så hvis det er mig, der er hovedpersonen her, er der kun den anden mulighed. Når jeg nu har vænnet mig til mørket, er der faktisk en stribe lys. Det er nok dér, ormen skal slippe ud. Lad mig også slippe ud! Jeg kan ikke få en lyd frem – det var det, de på sygehuset kaldte 'bevidstløs,' det nye begreb for 'skindød,' der blev afskaffet per dekret. Jeg kan høre kirkeklokker, der kommer nærmere – nej, logisk set er det nok mig, der nærmer sig klokkerne. Jeg kan heller ikke bøje højre arm, den er helt stiv. Venstre er ikke meget bedre, men det er i det mindste klart, hvorfor jeg ikke kan bøje den, der er simpelthen ikke plads. Jeg skulle have hørt lægens råd og have tabt mig, men det kommer vel så nu. Nå, endelig kan jeg med den nærmest stakte arm banke på kistens væg.

Hestenes hovslag overdøver min banken. Jeg må vente til vi holder – og det gør vi da heldigvis nu. Så er det nu, det gælder.

Min banken bliver hørt, en barnestemme siger "Jamen er der ikke noget, der banker?" Godt, min tøs, jeg prøver igen. Så hører jeg en anden stemme, formentlig pigens mor, tysse på hende og sige

"Ssssch ... vi skal ikke lave nogen skandale her. Det er bare hestenes seletøj, der har revet sig lidt løs."

Ikke lave skandale? Jeg skal give jer en uforglemmelig oplevelse, når jeg pludselig rejser mig op! Nej, for pokker, kistens låg må være skruet på, det giver sig ikke en millimeter. Bare jeg kunne flygte gennem ormenes nødudgang. Nå, nu er der nogen, der rusker i kisten. I sammenligning med de seks skuldres bevægelse var rejsen i hestevognen en ren fornøjelse. Lad mig se, hvis det allerede nu bliver mørkere og vi stadig bevæger os, er vi på vej ind i kirken. Det vil altså sige, at jeg nu snart kan høre, hvad man har at fortælle om mig. En enestående lejlighed, som mange gerne ville have hørt nærmere om, men som de var forhindrede i at opfatte, skønt fysisk tilstedeværende. Man har hørt mere om, at nogen har læst deres egen nekrolog, som ved et uheld blev trykt for tidligt. Uden et sådant uheld havde vi vel ikke haft Nobelprisen – i mit tilfælde kan det jo være lige meget, jeg fik den jo ikke alligevel – fordi dynamittens opfinder ville sikre sig et bedre efterdømme end det, han lige havde læst. "Rygterne om min død er stærkt overdrevne," sagde Mark Twain, der var ved at komme efter en forkølelse, da han læste sin egen nekrolog.

Av, ikke kaste med kisten, der er et menneske i, altså et levende menneske, men det er der vel her ingen, der regner med. Nå, nu er der endelig en der begynder at tale. Nej hvor smukt, jeg bliver helt rørt. Det er ganske vist løgn alt sammen, men det er nu godt fundet på.

Åh nej, nu ham med den monotone stemme og den indholdsløse talemaskine. Hvorfor er han også med i dag? Nå ja, det er jo klart, her har han chancen for at give en af sine endeløse taler uden at blive afbrudt. Jeg kan ikke høre på ham i fem minutter uden at blive søvnig ...

Hvad, er vi allerede færdige, eller har jeg bare sovet for længe? Jeg har desværre ikke noget ur på, ikke en gang det har man ladet mig beholde. Jeg prøver at banke på kisten, men det er ikke det store, der kommer ud af det. Nå, nu er de seks skuldres gang overstået, så en kort køretur, men nu uden heste. "Nu skal det blive godt med en gravøl, efter de lange forløjede taler," er der en mandsstemme, der siger. "Jeg er også blevet godt sulten," svarer en kvinde. Har I problemer, tænker jeg og prøver atter at banke.

Hov, jeg flyver, og nu bliver det mørkt igen, mere end før. Præsten mumler noget, bemeldte taler har sikkert bragt dem ud af tidsplanen. Netop som jeg banker igen, er der noget andet, der rammer kistens låg. De har travlt deroppe, først var det sand, nu der det hele skovlfulde af jord.

Og så spørger I, hvordan jeg kan berette om det nu? Nå, for at være på den sikre side har jeg nedfældet dette da jeg kunne, altså forinden.

Skrevet i bedste velgående, den 7.4.2007
John Schou